

til selv at følge dette Forhold — er, at Menighedsraadene virkelig have taget meget Hensyn til Ansøgnernes Tjenestealder. Jeg mener, at Sagen er kommen i en meget god Gænge. Naturligvis kan man nok finde enkelte Eksempler paa, at yngre ere foretrukne for ældre, men ogsaa den tidligere Kaldelsesmaade, hvor Ministeren alene afgjorde Sagen ved Indstilling til Kongen, kan fremvise sine Mangler, og det vil enhver som helst Maade kunne gøre. Naar man skal til en Kaldelsesmaade, hvorved baade den enes og den andens Interesse bliver varetaget — og derved mener jeg baade Embedsmændenes og Menighedernes Interesse —, kan det neppe ske, medmindre man faar en forsvarlig Ordning af Lønningsforholdene. Deri er jeg enig med det ærede Medlem, og det er ogsaa en Ting, som de kommende Aars Lovgivning maa beskæftige sig med. Jeg ønsker saa stærkt som nogen — og det Parti, jeg tilhører, ønsker det samme —, at vi i de kommende 6 Aar maa faa Lejlighed til at faa netop disse Sager til Forhandling, og forhaabentlig ville vi da komme til en Ordning, som vil blive mere tilfredsstillende end den hidtil værende, baade for Præsterne, som ansøge, og for Menighederne, som skulle have Præsterne. Ved det hele Spørgsmaal maa man dog opretholde den Tanke, at Præsterne ere til for Menighedernes Skyld og ikke omvendt, at det derfor gælder, at vi faa en Tilstand, som gør det muligt for Menigheden at faa den Præst, den ønsker.

Jeg tror, at naar Lovforslaget faar den Affattelse, jeg har foreslaaet, med de mindre Ændringer, som ere bebudede af den højtærede Minister, vil det blive et godt Forslag til en Lov, som der kan leves videre paa i de kommende 6 Aar, og det er ingenlunde min Tro, at der derved er afskaaret yderligere kirkelig Lovgivning. Tværtimod, jeg tror, at derved er vundet et Skridt fremad til ny kirkelig Lovgivning baade i Henseende til Præstevalglov, i Henseende til Lønningslov, og ogsaa i Henseende til en fornuftig Repræsentation for Kirken. Men en fornuftig Repræsentation for Kirken skal efter min Mening vokse frem af en Trang, som kommer fra Menighedsraadene, og ikke paaoktrojeres Menighedsraadene ovenfra.

Borghjerg: Det ærede Medlem sagde, at Venstres Standpunkt altid var at lade Forslag om Præstevalg gaa samtidig med Forslag om en Præstelønningslov. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at i det For-

slag, som det ærede Medlem selv som Kultusminister var med til at fremme, og som Folketinget vedtog her i 1902, gav man Menighedsraadene Ret til at indstille tre blandt Ansøgerne, og Ministeriet blev forpligtet til at tage en af dem. Det var altsaa en delvis Ret til Præstevalg, som ikke gik Haand i Haand med en Præstelønningslov. Ganske vist findes der i Forslaget en § 22 om, at Præsteembederne ved kongelig Anordning osv. skulle inddeles i visse Klasser. Saadanne Bestemmelser fastsatte man samtidig, men det var ikke en Præstelønningslov, det ærede Medlem den Gang var med til at gennemføre.

Nu kan man sige, at der var den Forskel paa det, Folketinget vedtog i 1902, og det, jeg her foreslaar, at den Gang var det Ministeriet, som havde Afgørelsen, her bliver det Folket. Ja vel, men jeg anser Folket for at være lige saa retfærdigt i sin Afgørelse som Ministeren. Menighedsraadet indstiller efter det ærede Medlems eget Forslag tre til Ministeriet; efter mit Forslag indstiller det tre til den almindelige Befolkning, og jeg tror, at kunde det gøres den Gang uden en Præstelønningslov, kan det ogsaa gøres nu uden en Præstelønningslov.

J. C. Christensen: Forholdet er det, at der i en lang Aarrække har været stillet Forslag af Venstre dels om en Præstelønningslov og dels om en Præstevalglov sammen. Det, der skete i 1901—02, var, at jeg havde stillet Forslag om en Ret for Menighederne til at gøre Indstilling og samtidig om en Ret for Ministeren til at ordne Embederne ved kgl. Resolution i forskellige Klasser osv. Det er en Ting, som aldeles ikke er i Strid med Venstres tidligere Praksis, at indbringe Forslag til Valglov og Præstelønningslov samtidig, tværtimod, det staar i den nøjeste Samklang dermed.

Borghjerg: Naar det kunde gøres paa en saa simpel Maade den Gang, kan det ogsaa gøres nu. Altsaa, der er intet i Vejen for, at det ærede Medlem kan slutte sig til mit Ændringsforslag om Præstevalg, og at Folketingets Flertal kan gøre det, for saa kunne vi nøjes med det samme, som det ærede Medlem nøjedes med i 1902, nu til tredie Behandling at vedtage en Bestemmelse om, at Ministeriet kan udfærdige en kongelig Anordning, som deler Embederne i visse Klasser og derved vægter Præsterne imod de værste Uretfærdigheder. Faktisk er det, at det ærede Med-